

Butlletí Àrquies

El butlletí trimestral de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat

EDITORIAL

Atacs al nord de Nigèria: d'on ve la diferència de tractament mediàtic amb Charlie Hebdo?

REFLEXIONS

Què implica no tenir document identificatiu per a un menor? Un exemple a Catalunya

VIOLACIONS DE DRETS HUMANS

Conflictes actuals; conflictes oblidats

Perseguides per ser dones

Drets econòmics, socials, culturals i ambientals

Orientació sexual i identitat de gènere

ENTREVISTA A DAVID FEDELE

Director de The Land Between

SUMARI

EDITORIAL

- 3 Atacs al nord de Nigèria: d'on ve la diferència de tractament mediàtic amb Charlie Hebdo?

REFLEXIONS

- 5 Què implica no tenir document identificatiu per a un menor? Un exemple a Catalunya

VIOLACIONS DE DRETS HUMANS

- 7 Conflictes actuals; conflictes oblidats
8 Perseguides per ser dones
9 Drets econòmics, socials, culturals i ambientals
10 Orientació sexual i identitat de gènere

TESTIMONIATGE

- 11 David Fedele
Director de The Land Between

CCA(R)

Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat | 10 ANYS COMPROMESOS

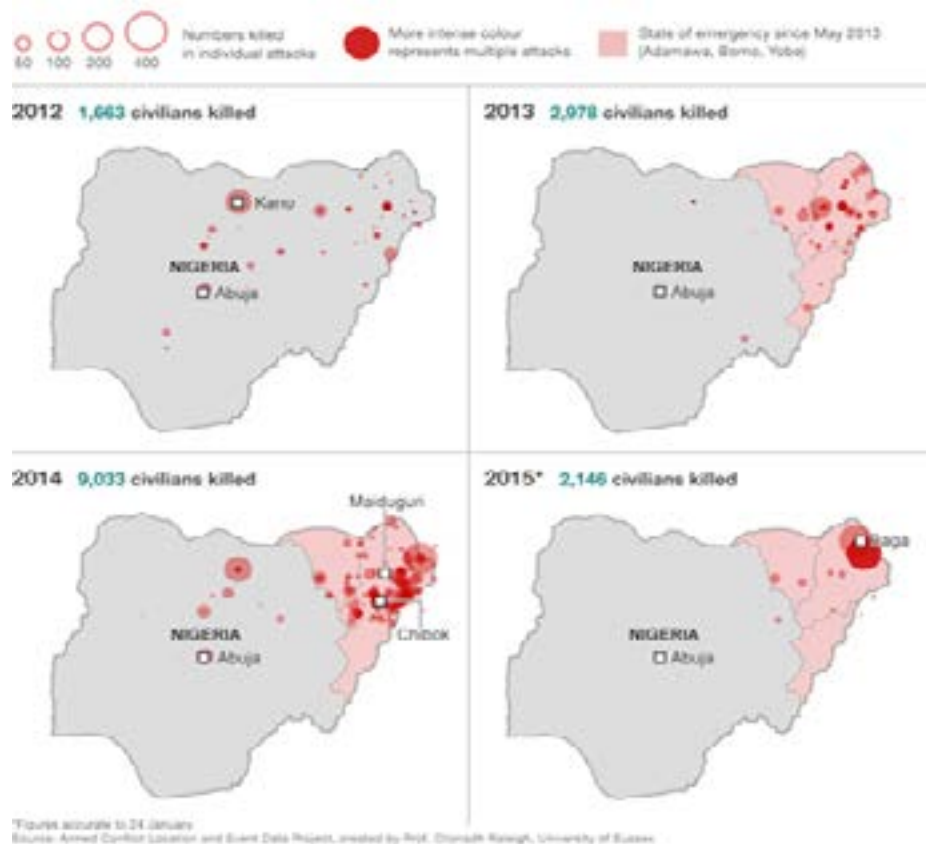

Editorial

Pascale Coissard

**Responsable de l'Àrea
d'Incidència de la Comissió
Catalana d'Ajuda al Refugiat**

Publicat originàriament en
[https://catalunyadevreporter.
wordpress.com/](https://catalunyadevreporter.wordpress.com/)

Atacs al nord de Nigèria: la diferència de tractament mediàtic amb Charlie Hebdo

França va començar l'any amb un atac terrorista que va costar la vida a 17 persones. Paral·lelament, a Baga al nord de Nigèria (1), probablement més de 2000 persones perdien la vida. Per què no va ser notícia fins després de diversos dies?

Òbviament, les notícies de l'anomenat "Nord" tenen més cobertura mediàtica i ens cauen més a prop. Tanmateix, l'atac de Baga ha estat l'atac més mortal dels últims anys a Nigèria, i malgrat això, el president de Nigèria Goodluck Jonathan, expressava condolences a França però no esmentava res del que estava succeint al seu propi país el 8 de gener.

Diverses raons han portat a què els atacs de Nigèria passessin desapercebuts fins fa poc:

1. Charlie Hebdo, un atac a companys del gremi

El fet de que l'atac terrorista que ha patit França sigui contra persones que, per la seva majoria, pertanyien al gremi del pe-

Editorial

riodisme, ha fet que la premsa es mobilitzés en massa, per proximitat i companyonia.

2. Desconeixement de la zona de l'Àfrica anglòfona i fenomen del "mort quilomètric"

A Europa del Sud, hi ha un gran desconeixement de l'Àfrica anglòfona (2), també per part dels periodistes. No és cap casualitat que el primer mitjà en cobrir la notícia hagi estat la BBC. A més a més, aquí també juga un paper la llei del "mort quilomètric" (3): la mort de 2000 persones en un país llunyà com és Nigèria és més difícil d'assimilar i de representar-se que la de 17, com va ser el cas per l'atac a Charlie Hebdo a París.

3. Dificultat d'accés i problemes de comunicacions a la zona del Nord Est

A banda d'això s'ha d'afegir un greu problema de telecomunicacions al nord de Nigèria. Boko Haram ha destruït tot accés a la xarxa (4). En aquest sentit, ningú pot piular, o comunicar-se per telèfon. A més a més, gairebé no hi ha fonts de primera mà. És una zona molt perillosa per a tots els periodistes, i l'exèrcit nigerià prohibeix l'accés en pràctica als periodistes estrangers (5).

4. Poca mobilització de la societat nigeriana

Eliza Anyangwe, membre de Global Development Professionals Network, recentment convidada per Lafede.cat, en el marc del projecte europeu DevReporter Network, a l'esmorzar de premsa, relata que la societat civil té poca capacitat de mobilització a Nigèria (6), i la relació periodistes – ONG és poc eficaç. Per això, no hi va haver cap manifestació després dels atacs a Baga. També, la societat nigeriana té

altres prioritats. Això és degut, segons l'activista pro-democràcia Hafsat Abiola, al fet que la societat nigeriana està focalitzada sobre les seves necessitats bàsiques i immediates, perdent així l'interès i vista d'altres qüestions més àmplies com pot ser la de la seguretat.

5. Un context electoral poc propici a la transparència en les informacions

Nigèria està pendent d'eleccions el 14 de febrer (7). El govern actual, prefereix, per tant, donar poca informació sobre el què està passant, per no perdre credibilitat abans de les properes eleccions i fer palès el poc control que té sobre el seu propi territori.

Davant d'aquesta situació, quin és el rol dels comunicadors i els periodistes del Nord, especialment els que reclamen justícia global? Una de les tasques seria donar veu i posar cara als "morts quilomètrics" a través de l'ús del testimoni dels supervivents: permet obtenir fonts

d'informació, alhora que permet personalitzar, fer l'experiència més propera i provocar empatia entre els lectors i així pal·liar el fenomen del mort quilomètric. Les ONG que treballen en

el terreny tenen aquí l'oportunitat de treballar colze a colze amb els periodistes, que, encara que no es puguin apropar a la zona de conflicte, poden aprofitar les fonts proporcionades per les organitzacions que fan emergència humanitària a través de les persones refugiades de la zona en conflicte. Des d'aquí, també es pot recollir el testimoni dels que han fugit fins arribar a Europa, i que les ONG socials dels nostres països atenen, com és el cas de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat.

Quin és el rol dels comunicadors i els periodistes del Nord?

Reflexions

Què implica no tenir document identificatiu per a un menor? Un exemple a Catalunya.

Gisela Cardús Rius

Servei Jurídic de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat

Des del Servei Jurídic de la CCAR volem denunciar la vulneració dels drets fonamentals de dues menors indocumentades. Les dues menors, van arribar a l'Estat espanyol amb la seva família fugint del seu país per persecució per motius polítics.

Varen sol·licitar protecció internacional i els hi va ser denegada, cosa que va comportar que tota seva la família quedés en situació irregular. Partint d'aquesta base, cal afegir l'agreujant que les dues menors no disposaven de passaport del seu país que les identifiqués.

La manca de passaport els impedeix l'accés a l'assistència sanitària i a l'educació. És per aquest motiu que des del servei jurídic de la CCAR es va sol·licitar el passat mes de setembre una cèdula d'inscripció per a ambdues menors. No obstant això, aquesta ha estat denegada aquest mes de gener ja que la Subdelegació de Govern no considera que existeixen raons excepcionals humanitàries que justifiquin la seva concessió.

En virtut de la Llei 1/1996 de 15 de gener, el menor té dret a una protecció especial per part de l'Administració Pública, que no només ha de fer-se efectiva quan el menor estigui sota la seva guàrdia o tutela, sinó que s'estén a qualsevol menor estranger que es trobi a Espanya, tal com resa l'article. D'acord amb aquest pre-

cepte, l'Administració Pública ha d'atendre, en les seves actuacions relatives a aquests menors com a principi general, la primacia de l'interès superior dels menors sobre qualsevol altre interès legítim que pogués concórrer entre les quals es troben, fins i tot, les directrius en matèria d'immigració.

Segons reiterada jurisprudència, entre ella, la STC del TSJ de Madrid 131/2007, "respecte dels menors estrangers immigrants, cal partir del principi que no és imputable, en cap cas, als mateixos, els incompliments legals o reglamentaris dels seus pares, parents o els qui personalment tinguin atribuïda la seva custòdia i les mesures que s'adoptin han d'evitar, que es fracturi l'arrelament i la integració que el menor hagués aconseguit"

Com a signant de la Declaració dels Drets del Nen, l'Estat espanyol s'ha compromès (art. 3.1) al fet que "En totes les mesures concernents als nens que prenguin les institucions públiques o privades de benestar social, els tribunals, les autoritats administratives o els òrgans legislatius, una consideració primordial que s'atendrà serà l'interès superior del nen".

L'Article 3 del Reial decret 16/2012 estableix "Els estrangers menors de 18 anys rebran assistència sanitària en les mateixes condicions que els espanyols". Per a això és imprescindible

Reflexions

ble que la menor estigui documentada, sense cèdula no hi ha possibilitat de padró, i sense padró no hi ha accés a l'assistència sanitària.

El dret dels menors a rebre una educació bàsica es troba reflectit en la Directiva 2004/114, Directiva 2005/71, Directiva 2009/50, en l'art. 27 CE; art. 9, 30 i 33 de la LOEX; art. 37 a 42 del RE-LOEX 557/2011.

Aquest dret queda garantit més enllà de la situació legal dels pares, és a dir, que tot nen en edat escolar té dret a una educació bàsica independentment si els seus pares estan o no en situació irregular a Espanya.

Per a accedir a aquest dret és imprescindible que la menor estigui documentada. Tots els centres educatius exigeixen padró (que no és accessible sense document identificatiu) i passaport o document que la identifiqui.

Volem posar de relleu que la concessió de la cèdula d'inscripció no comporta la regularització de la persona, si no el simple fet de tenir un document identificatiu.

S'està impedit l'accés a l'assistència sanitària i a l'escolarització d'aquestes dues menors, el que comportarà danys d'impossible o difícil reparació tant en les menors, com en la seva família i la seva estabilitat emocional. Aquest fet les convertirà en unes persones

“invisibles”, sense existència legal en absolut i que hauran de fer front a l'exclusió i la discriminació, un obstacle que les marcarà per a tota la vida, destinades a viure al marge de la societat, sense oportunitats reals de des-

envolupament, integració o realització.

Des de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat reivindicuem que, com a col·lectiu especialment vulnerable, el compromís amb els drets humans dels menors ha de ser infal·lible; els i les menors estrangers en particular.

Violacions de Drets Humans

CONFLICTES ACTUALS; CONFLICTES OBLIDATS

Ucraïna: La situació és insostenible per a milions d'ucraïnesos

La situació és insostenible per a cinc milions de persones que viuen a l'est d'Ucraïna. En contra del dret internacional humanitari, els espais públics de les regions de Donetsk i Luhansk són un camp de batalla i els civils són víctimes de bombardejos indiscriminats en zones residencials. La situació s'ha agreujat durant els durs mesos d'hivern a causa dels talls d'energia i l'escassetat d'aliments i aigua. L'actual complexa situació ha anat empitjorant arran les noves restriccions a la llibertat de moviment i l'aïllament socioeconòmic imposat pel govern ucraïnès, mentre que l'escalada de violència repunta novament aquest mes de febrer.

Actualment, el nombre de morts pel conflicte supera les cinc mil persones; el nombre de ferits en el darrer mig any rabassa les 12.000 i; hi ha gairebé 100.000 desplaçats interns. Alhora, l'ocupació russa a Crimea ha anat acompanyada de múltiples violacions de drets humans contra la comunitat tàrtar, favorable a la unitat amb Ucraïna, fins a tal punt que el passat mes de gener un grup d'homes armats vestits de militar va assaltar l'única televisió en aquesta llengua del país.

Font: Euractiv

Síria: Un de cada tres sirians ha abandonat el país

A mitjans de 2014 els refugiats sirians representaven el 15% del total de sol·licituds d'asil al món. La població siriana refugiada ha superat la població afganesa en el ranking de refugiats mundial. En contrapartida, el Líban, Turquia, Jordània, l'Iraq i Egipte reben la major part dels refugiats. Fruit de la incapacitat d'alguns d'aquests països per afrontar la situació, s'han començat a introduir restriccions per tal d'aturar l'entrada de refugiats. Per exemple, a Turquia, amb 1.6 milions de refugiats sirians, només es permet l'entrada als que porten el passaport o tenen necessitats mèdiques molt urgents. Al Líban, amb 1,1 milions, han començat a exigir als sirians i sirianes l'obtenció d'un visat abans de permetre'ls l'entrada al país.

D'altra banda, en el conjunt d'Europa, des del començament de la guerra a Síria, només 185 mil sirians han sol·licitat asil. Tot i que la UE ofereix ajuda econòmica molt important per finançar l'ajuda humanitària, la seva participació pel que fa a l'acollida de refugiats és molt limitada. Tot i això, alguns països europeus, com Suècia, han acollit més de 30.000 refugiades i refugiats provinents de Síria.

Nigèria enfronta unes eleccions en estat d'emergència

Boko Haram saqueja, segresta i mata civils, viola a les dones, recluta als nens, destrueix les escoles i a pobles sencers... La violent persecució efectuada pel grup terrorista ha provocat la fugida de més d'un milió de persones en els darrers cinc anys. Molts d'ells són desplaçats interns, tot i que la majoria, més de 700 mil refugiats, es troben al Níger, així com al Txad i al Camerun. Per si fos poc, més enllà del conflicte al Nord-Est de Nigèria, les forces de seguretat, inclosos militars i policies, han protagonitzat abusos contra els drets humans envers els civils.

Violacions de Drets Humans

El proper 14 de febrer se celebren eleccions a Nigèria. El president sortint haurà d'afrontar l'expansió del grup terrorista. Tot i això, i en context electoral, s'han produït atacs que han acabat amb morts entre els principals partits de govern i d'oposició. I és que la inseguretat ciutadana, la corrupció de l'elit i l'estat de l'economia són les majors preocupacions dels votants del principal país exportador de petroli a Àfrica.

PERSEGUIDES PER SER DONES

Víctimes de la flagel•lació al Sudan

Al Sudan, un seguit de càstigs corporals formen part de l'ordenament jurídic. L'article 152 del Codi Penal pena amb fuetades l'ús d'indumentària "indecent o immoral" així com els "comportaments indecents". Malgrat que aquest règim podria aplicar-se tant a homes com a dones, el major nombre de condemnats a flagel•lació són dones. La llei dóna discrecionalitat als propis policies per a imposar un càstig de 40 flagels per un comportament considerat "immoral" en públic. La vaguetat de les lleis permeten que els policies i els tribunals actuïn amb total discrecionalitat al determinar si una persona ha actuat de manera contrària a l'ordre públic. Amb tot, en els darrers anys els càstigs de flagel•lació no s'han executat, però a les regions més marginades segueixen sent àmpliament acceptats. Actualment, 33 països al món recullen al seu ordenament jurídic tot tipus de càstigs corporals.

Les dones al lemen "una extensió de l'home"

La situació de les dones al lemen és molt preocupant. La pèrdua d'un tutor masculí els deixa en una situació de desprotecció absoluta a nivell legal i a la pràctica. No poden casar-se sense el permís del seu tutor masculí, no tenen els mateixos drets en la custòdia dels fills ni tampoc en l'herència. Des de l'abril d'enguany està prevista l'aprovació d'una llei que fixa l'edat mínima de matrimoni als 18 anys, establint una bateria de sancions econòmiques als tutors i a les persones autoritzades d'oficialitzar el matrimoni que ho vulnerin. L'aprovació d'aquesta llei també penalitzaria amb un seguit de sancions econòmiques i de presó entre 1 i 3 anys per als pares i les persones que practiquin mutilació genital femenina. Malgrat tot, el procediment d'aprovació de la nova llei no ha finalitzat.

La Mutilació Genital Femenina a Mali afecta a la majoria de les dones

La mutilació genital femenina (MGF) forma part de la vida de la majoria de dones de Mali. Més del 85% de les dones han estat víctimes de l'ablació. Prop de la meitat són del tipus I i l'altra meitat del tipus II, que inclou l'extirpació dels llavis menors. Al voltant del 60% de les dones a Mali han estat educades per a que pensin que es tracta d'un requisit religiós, d'un ritual de preparació per l'entrada a la vida adulta i al matrimoni. A moltes comunitats es considera que la MGF redueix la libido femenina, ajudant així a la dona a resistir-se a actes sexuals "il•lícits".

Un total de 29 Estats apliquen aquesta pràctica a dia d'avui. Al món hi ha més de 140 milions de dones que pateixen l'ablació, 92 milions de les quals a Àfrica.

DRETS ECONÒMICS, SOCIALS, CULTURALS I AMBIENTALS

Eritrea: servei militar indefinit obligatori

El reclutament militar indefinit obligatori força a milers de joves eritreus a fugir. Per exemple, recentment, 11 membres de la selecció nacional de futbol, incloent-hi l'entrenador, s'han sumat als 50 jugadors de l'equip que ja han fugit. Els eritreus als 18 anys estan obligats a servir 18 mesos a les forces armades. Tot i això, a la pràctica, han de fer-ho indefinidament, molts d'ells més d'una dècada, i alguns des dels 14 anys. A més a més, són víctimes d'una disciplina militar extrema, amb càstigs que inclouen l'empresonament i la tortura. Les dones reclutes pateixen abusos sexuals per part dels comandants i, part dels efectius treballen com a mà d'obra forçada.

La vulneració de Drets Humans a Eritrea causa l'exili de milers de persones cada mes. Més de 313.000 eritreus ha fugit. Molts dels que marxen són víctimes de violacions, tortures, extorsió... en mans de traficants camí a Europa i a Israel. De tota manera, no és però més esperançador l'avenir que els espera en destí. Per il·lustrar Israel, aplica la detenció indefinida als eritreus, i ha rebutjat fins ara el 99.9% de les seves sol·licituds d'asil.

Font: Refworld

La Sharia de Boko Haram anul·la el dret a l'educació

La interpretació de la llei islàmica perpetrada per Boko Haram anul·la el dret a l'educació i, en especial, el dret a l'educació de les dones. A les regions dominades pel terror, milers d'escoles han estat destruïdes. Els insurgents assalten els centres educatius i protagonitzen múltiples violacions dels Drets Humans. En el seu major segrest van capturar 276 nenes, de les quals 219 segueixen en captivitat. Des de 2009 el grup terrorista s'ha radicalitzat encara més. Centenars de nenes han estat segrestades de les aules, víctimes d'abusos, inclosa la violència sexual, el matrimoni forçat i la conversió forçada. Centenars de nens han estat segrestats i reclutats per la força. La resistència a les ordres de Boko Haram és sinònim de mort.

ORIENTACIÓ SEXUAL I IDENTIDAD DE GÈNERE

Uganda: Ser homosexual és ser un criminal

La repressió contra els homosexuals a Uganda és cada vegada més intensa. Des de la signatura al febrer de 2014 de la llei contra la homosexualitat, la situació dels gais i lesbianes ugandesos ha empitjorat més encara. La promoció pública de la homosexualitat, no delatar a un homosexual i els actes homosexuals entre dones són ara també delictes. La mateixa llei ha agreujat les sancions contra gais i lesbianes. Els “actes homosexuals” es penen amb 14 anys de presó, i els actes homosexuals mantinguts de forma continuada, per exemple una relació estable i consentida, són considerats com una “homosexualitat agreujada” i penats amb cadena perpètua. De la mateixa manera, es castiguen amb presó permanent els adults que mantinguin relacions amb menors, discapacitats o persones amb VIH. Segons el president Yoweri Museveni, i en base a un informe que ell havia encarregat, l’ “homosexualitat és una moda contagiada per occident (...) una elecció personal dels individus que, en prendre-la, intenten convèncer a altres individus a seguir el mateix camí”.

Rússia: Multats, desprotegits i perseguits

L'estigma de l'homosexualitat s'ha incrementat en els darrers anys a Rússia. Un seguit de sancions administratives i econòmiques penalitzen a persones i entitats que promoguin a prop dels menors “les orientacions sexuals no tradicionals” o que simplement les presentin “com a iguals”. En aquests termes, qualsevol manifestació pública de l'homosexualitat, com donar-se de la mà amb algú del mateix sexe, és castigat amb sancions que van entre 100 i 1000 euros, i amb la suspensió d'activitats per als treballadors i les treballadores públiques, com també per a les entitats jurídiques. Alhora, la llei contra la ofensa dels sentiments religiosos, preveu fins a 5 anys de presó i multes de 4.000 euros contra actes que també inclouen la manifestació pública de la homosexualitat. D'altra banda, i a la pràctica, la protecció dels homosexuals víctimes d'agressions és quasi bé inexistent i la violència homòfoba és generalitzada i promoguda per les autoritats públiques. En reiterades ocasions les forces de seguretat han perseguit, torturat i assassinat homosexuals sense cap tipus d'emparament legal.

Testimoniatge

David Fedele

Director de *The Land Between*

The Land Between ofereix una mirada íntima de les vides ocultes i desesperades de moltes de les persones migrants i refugiades d'origen subsaharià que, fugint de la guerra, la fam i les persecucions arriben al Marroc on queden atrapades a les muntanyes del nord del país esperant la seva oportunitat per a accedir a Europa a través de Ceuta i Melilla.

El realitzador David Fedele mostra aquesta realitat a través dels testimonis recollits, que relaten el pelegrinatge al qual la majoria d'aquestes persones, moltes d'elles susceptibles de rebre protecció internacional, s'enfronten a l'haver de fugir de països com Mali o la República Democràtica del Congo, la violència amb què són rebudes per les autoritats marroquines i espanyoles, així com les causes que els empenyen a arriscar-ho tot, abandonar els seus països d'origen i les seves famílies a la recerca de l'oportunitat d'una nova vida.

Pregunta: Quin ha estat el teu enfocament al gravar *The Land Between*?

Resposta: Les imatges i històries que en general s'arriba a veure en els mitjans de comunicació sovint són dramàtiques i sensacionalistes i alimenten una por que existeix en certs sectors

de la societat, de la migració, de la diferència, de "l'altre". I gairebé mai tenen l'oportunitat d'escoltar la realitat des dels propis migrants. Amb *The Land Between*, volia explicar la història del que passa quan no està passant res. Jo ho anomeno la "història darrere de la història". Quan els periodistes se'n van a casa, quan els periodistes ja no estan interessats en la "història".

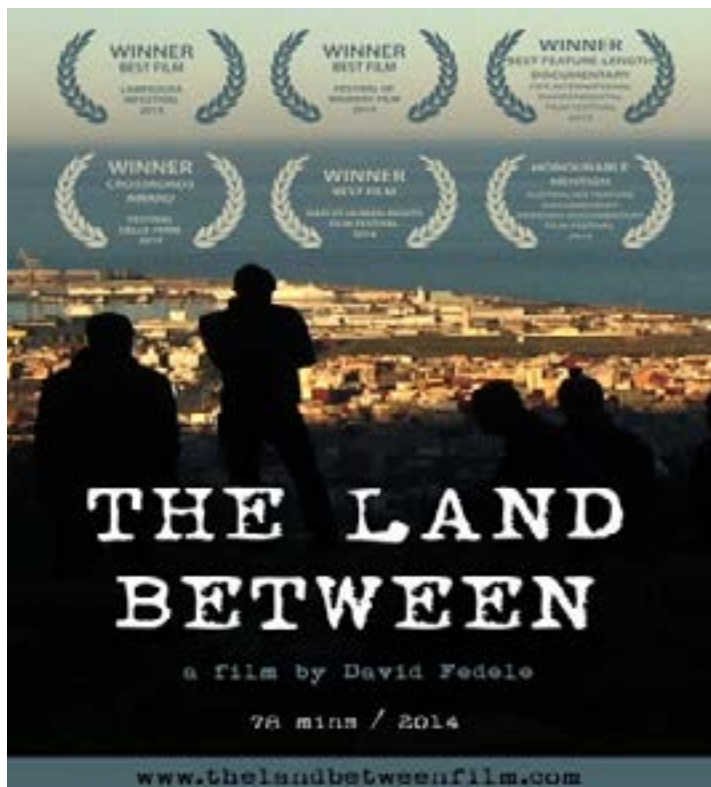
Això és el que m'interessa, i aquestes són les històries que poques vegades se'ns expliquen. M'interessa, i tracto de mostrar, les similituds entre la gent, en lloc de les diferències. És només quan ens centrem en les coses que tenim en comú, quan veiem un reflex de nosaltres mateixos en "l'altre", que podem començar a apreciar i sentir empatia amb la situació, i les persones involucrades.

Testimoniatge

P: Què el va atreure del Marroc i de les dificultats que enfronten els migrants subsaharians al bosc Gurugú? Què va ser primer: l'interès en fer una pel·lícula al Marroc, o fer una pel·lícula sobre els abusos de drets humans contra els migrants clandestins?

R: L'enfocament en el meu treball sempre ha estat en les qüestions socials i de drets humans, i les meves pel·lícules anteriors han analitzat l'impacte dels problemes ambientals tenen sobre les comunitats locals i la "gent real".

El meu principal interès en *The Land Between* era d'un pur aspecte de drets humans i la perspectiva humanitària, i un interès personal en matèria de migració. Jo volia fer una pel·lícula sobre la migració des de fa algun temps i havia passat un temps a Europa escoltant les històries que els migrants explicaven dels seus viatges. Vaig considerar fer una pel·lícula a Europa basant-me en aquestes històries, però després vaig decidir que seria més potent i "real" per documentar les seves vides i viatges si la fes sobre el que passa abans d'arribar a Europa. Així que vaig començar a fer algunes investigacions en línia i vaig descobrir la situació al Marroc, i en particular, a les muntanyes Gurugú al nord del Marroc on milers de subsaharians immigrants africans estan vivint i esperant una oportunitat per saltar la barrera a Melilla.

Per a mi, aquesta pel·lícula no es tracta només del Marroc i Espanya. És una història universal sobre la migració, que es podien comptar en nombrosos llocs de tot el món. S'explora temes generals de la migració, i la qüestió de com i per què les persones es preparen a arriscar-ho tot, fins i tot la seva vida, a abandonar el seu país, la seva família i els seus amics, a la recerca d'una vida nova i millor.

Per descomptat dins d'això, hi ha una història i tema molt particular de drets humans que la pel·lícula tracta sobre, que es refereix a la violència i el maltractament als migrants no només per les autoritats marroquines, sinó també per les espanyoles. Però jo no volia només centrar-me en això. En el seu lloc he intentat mostrar la vida quotidiana dels migrants que viuen amb dignitat en aquestes terribles condicions. Volia "humanitzar" la història, i permetre als migrants explicar la seva pròpia història.

P: No creus que és estrany que no s'hagi fet cap documental sobre la situació d'aquests migrants, ni a Espanya ni al Marroc? Què penses del fet que hàgim hagut d'esperar el teu documental, tu que ets australià?

R: El paper dels mitjans espanyols i marroquins ha estat fins ara de dessensibilitzar el que està passant al voltant de la tanca de Melilla.

Testimoniatge

Però no és veritat que tots participen en aquest joc: admiro al treball de José Palazón, el president de l'associació de Prodein, o el d'altres activistes que informen sobre el que està succeint a la tanca de Melilla com el col·lectiu Caminando Fronteras. Que jo m'hagi interessat per aquest tema no té a veure amb el lloc on se situa. És simplement una qüestió de drets humans, que és doncs universal, i m'interessa per ser tal i no per el lloc on està passant.

P: Si les coses van exactament com estava previst, l'impacte que veus que té la teva pel·lícula sobre la situació dels migrants subsaharians al Marroc? Què passa amb els migrants clandestins a tot el món?

Òbviament, el somni és que tingui un impacte real i tangible, i les coses realment “canviïn” com a resultat de la pel·lícula - al Marroc i Espanya (i la resta de la Unió Europea). Però l'expectativa realista és que augmenti la consciència de la gent, i els permeti trobar un espai per pensar i sentir de manera diferent sobre el tema, i després els empoderi per prendre decisions i actuar en conseqüència.

R: El que estic aprenent amb la realització de documentals socials i de drets humans, és que mai es pot predir l'impacte que pel·lícules com aquesta pot tenir. Quan fas una pel·lícula i s'allibera al món, llavors realment adquireix una vida pròpia, i has d'estar obert a totes les possibilitats.

També crec que la pel·lícula té un enorme potencial a l'Àfrica, per mostrar a la gent la realitat de la “clandestinitat”, ja que crec que si realment comprenen la realitat del que està davant d'ells, podran reconsiderar la seva decisió de sortir de casa per al somni d'una percepció de “vida millor”.

La realitat és que la migració no s'aturarà. Les persones continuaran migrant on hi ha necessitats i oportunitats percebudes - això ha estat passant sempre, i és una part natural de la naturalesa humana. Per això necessitem una societat global per apreciar i comprendre això, i considerar la forma d'abordar-ho d'una manera que respecti els drets humans bàsics.